

EPOCA BISERICII SARDES

Îngerului Bisericii din Sardes scrie-i: „Iată ce zice Cel ceare cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele:

Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort.

Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu.

Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit! Ține și pocăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine.

Totuși ai în Sardes câte vanume care nu și-au mânjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici.

Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nici decum numele din carte avieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.”

Cineare urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul.”

Fratele meu tocmai îmi spunea că aceste batiste sunt pentru cineva care moare de cancer. Mă voi ruga puțin peste ele. (Fratele Neville spune: „Sunt două cereri și de partea cealaltă.”). Două cereri? În ordine, domnule. Le voi pune aici pentru a mă ruga și pentru ele.

Cineva a venit și mi-a dat un bilețel în legătură cu serviciile de mâine. Cei care sunteți musafiri, am fi bucuroși să vă avem mâine după-amiază la ora două, pentru că se vor rula servicii care au fost înregistrate pe casetă. Vor fi puse mesaje pe care nu le-ați mai auzit și vom avea și un serviciu de rugăciune. Astfel, ne așteptăm să avem un timp frumos mâine după-amiază la ora două. Vom avea un timp destul de încărcat, pentru că mâine dimineață trebuie să vorbesc și la școala duminicală, iar mâine seară vom continua cu istoria acestor biserici.

Cu voia Domnului, duminică dimineața ne așteptăm să avem un timp minunat,

deoarece voi vorbi despre altceva. Sâmbătă seara aş vrea să vorbesc despre Epoca Bisericii Laodicea, iar duminică dimineaţa aş dori să vorbesc despre: Fecioarele adormite, înviere, cei o sută patruzeci şi patru de mii, şi toate acestea care se leagă în mesajul de duminică dimineaţa. Serviciul va începe la ora nouă, nu-i așa, frate Neville? Duminică dimineaţa la ora nouă, vom începe să vorbim despre aceste lucruri: „Ce se va întâmpla cu fecioara adormită? Dar cu fecioara înțeleaptă? Când se vor întoarce ele și când vor apărea cei o sută patruzeci și patru de mii? Sunt multe alte lucruri ca acestea.

Noi vom încerca să legăm lucrurile acestea care se potrivesc perfect cu mesajul. Apoi, dacă va fi cu voia Domnului, duminică seara vom vorbi despre ultimul înger și mesajul pentru Laodicea.

Mâine după-amiază, vom avea aici un serviciu în care se vor asculta casete, iar fratele Gene mi-a spus că vom începe la ora două. Vouă, celor care vă place să ascultați mesajul, să vă rugați în jurul altarului, care-L căutați pe Duhul Sfânt, puteți veni aici. Biserica este drăguță și caldă, deschisă și pregătită pentru oricine, oricând dorește să vină să se roage și să-L caute pe Domnul. Biserica este deschisă și vă așteaptă, iar noi ne vom bucura să ne fiți alături.

Biserica este pregătită oricând doriți să veniți să vă rugați în ea. Dacă totuși se întâmplă s-o găsiți vreodată închisă, chiar aici peste drum locuiește fratele nostru care se ocupă de ea. Cred că locuiește la numărul 411 sau 811, chiar după colț. Da, este numărul 811. Dacă aveți nevoie, poate veni el sau soția lui să vă deschidă, dar uneori dimineața, o lasă deschisă. Seara, după serviciu, biserica este închisă ca să nu alerge copiii prin ea, să spargă geamurile sau să facă alte lucruri de felul acesta; voi știți cum sunt copiii, mai ales în timpul acesta. Acesta este motivul pentru care am decis s-o închidem. Poate atunci când o vom termina pe cealaltă, va fi altfel; poate va fi tot timpul cineva acolo, ca să poată veni oamenii să se roage, să caute vindecarea, să-L caute pe Duhul Sfânt.

Cei care nu aveți Duhul Sfânt în viața voastră, haideți și stați toată noaptea aici până când Îl primiți.

Cine a fost cel care cu puțin timp în urmă a cântat: „Dumnezeu este în mine, Dumnezeu este pretutindeni”? Am crezut că a venit răpirea, așa că m-am uitat în jur să văd dacă mai era cineva aici. A fost cu adevărat minunat și eu apreciez aceasta. Am fi putut să mai stăm așa încă puțin timp. Da, domnilor. Este timpul să

auzim și să vedem aceasta.

Am pierdut majoritatea cântărilor minunate care s-au cântat aici pentru că știți voi, când vin aici am mintea ocupată și sunt tot timpul ocupat. Oamenii vin cu avionul, cu trenul și nu știi niciodată ce se întâmplă. Uneori, sună telefonul și trebuie să merg la ei, să-i întâlnesc și să mă rog pentru ei. Sunt în continuă mișcare, iar apoi mai trebuie să și studiez, așa că uneori este chiar greu. Dar suntem întotdeauna bucuroși să-i întâlnim pe oameni și să facem pentru ei tot ce se poate face, deoarece suntem slujitorii Domnului Isus Hristos și a poporului Său din timpul acesta. Am dori să facem mai multe, dar deocamdată nu putem.

Azi dimineața a fost adus de urgență la mine un predicator care a avut o cădere nervoasă; sărmanul arăta de parcă se prăbușea totul. Este un om care a muncit mult. Spunea că s-a trezit și a văzut cum fetița lui, care era în cameră cu el, a început să se învârtă. Avea pijamalele pe ea și a spus că ultimul lucru pe care și l-a amintit a fost o pată mare roșie care se învârtea în jur așa. A fost adus la mine azi dimineață, dar cauza este că a muncit prea mult. Voi știți cum este când toată povara este pe umerii noștri. Dar vedeți, Dumnezeu are slujitori peste tot, ca să aibă grijă de aceștia. Așadar, noi facem tot ce putem. El este un predicator care încearcă să facă tot ce poate pentru Domnul, în aceste zile din urmă. Domnul l-a adus aici, iar acum este bine și poate merge bucuros în drumul lui.

Astăzi s-a întâmplat un lucru minunat. Eu i-am spus soției mele: „Va veni aici un bărbat scund, cu părul și ochii închiși la culoare. El va privi și va citi ce este scris pe plăcuța de acolo... dar să-l chemi pentru că Domnul are un mesaj pentru el. Am ridicat Biblia, care era deschisă, și am spus: „Voi așeza aceste lucruri aici, ca să vezi că este exact ceea ce vrea Domnul să facă.”

În urmă cu opt ani, la o întâlnire s-a ridicat și a venit pe platformă un polonez din Polonia, iar Duhul Sfânt i-a zis: „Tu ești confuz!” El a crezut că eu am spus aceasta, dar de fapt era Duhul Sfânt. A stat cu el atâta timp, iar în cele din urmă l-a adus din Kansas la întâlnirea de aseară, iar el a fost cu adevărat confuz când a auzit vorbindu-se despre apa botezului. S-a dus la hotel, iar Duhul Sfânt a spus: „Ridică-te acum și du-te acolo!” Cineva a vrut să-l însoțească, dar el nu a vrut pentru că în vedenie venea singur. Vedeți? Domnul acela a venit, a citit ce era scris pe plăcuță și s-a întors dorind să meargă înapoi, dar soția mea l-a strigat, iar eu am mers la ușă și am spus: „Acesta este bărbatul acela, să vină înăuntru.”

„Ce trebuie să fac?” a întrebat el, iar după ce a înțeles ce i-am spus, a zis: „Acum înțeleg.”

„Vreau să-ți arăt aceasta ca să știi. Domnul mi-a spus că vei veni.” Îl puteți întreba. Apoi am spus: „Aici este Scriptura. Ia-o și citește-o înainte de a merge mai departe.”

Acum el este aici ca să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, din câte știu, el este acum aici, Ești aici, frate? Este un frate polonez. Da, este chiar acolo în colț, ridică mâna”, să te poată vedea toți. În ordine. Vedeți? Duhul Sfânt lucrează tot timpul. Mulți oameni cred că vedeniile au loc numai pe platformă, dar ele lucrează pretutindeni. De fapt, aici este un loc minor în care au loc, pentru că afară au loc zi și noapte. Da, o puteți întreba pe soția mea, pe vecinul meu, fratele Wood sau pe alții din jurul meu. Aici au loc lucrările mici, dar lucrările mari au loc acolo afară, și n-au fost relatate nici măcar jumătate din ele. Oh! Sunt atât de fericit fiindcă știu că Domnul nostru vine în curând, iar atunci vom fi cu El pentru totdeauna, din veșnicie în veșnicie.

Cred că duminică se va împlini o săptămână de când vorbim despre aceste lucruri; duminică, în data de 18. Am avut o bătălie teribilă, pentru că Satan a vrut să-mi dea o gripă, dar eu am continuat să i-o dau înapoi; el mi-a dat-o, dar eu i-am dat-o iar înapoi. Așadar, aici am avut o mică luptă și probabil vom continua și săptămâna viitoare fiindcă, cu voia Domnului, vom continua până duminica viitoare. Vom încerca să stabilim și niște servicii de rugăciune pentru bolnavi deoarece lucrurile se așează, iar până acum am încercat să mă ocup numai de cazurile care necesitau intervenție urgentă, și orele nopților au trecut foarte repede, pe data de 18 vom avea un serviciu de rugăciune obișnuit. Deci, dacă aveți persoane dragi pentru care doriți să mă rog, aduceți-le aici sau aduceți-le la serviciul de rugăciune.

Mulți oameni din Jeffersonville mi-au spus că vin aici de dimineața devreme, de pe la ora cinci, pentru că nu mai sunt locuri în care să-ți parchezi mașina, dar eu le-am zis: „Avem mulți frați de pretutindeni care ne vizitează, mulți predicatori sau alți oameni care și-au pus nădejdea în această învățătură.”

Noi încercăm să atingem numai punctele esențiale. Peste puțin timp, vom avea o carte pe care o puteți citi și în care vom adăuga multe lucruri deoarece, așa cum ați văzut serile trecute, am încercat să-mi păstrez puțin vocea; ați văzut și voi cum a fost atmosfera aici, fiindcă avem descoperirea lui Hristos pentru această epocă.

Vedeți, descoperirea cu privire la Cine este El.

Înainte de a începe să citim din Scriptură... știu că mâine este o zi comercială mare, pentru că toți trebuie să cumpărăm proviziile de sâmbătă seara. Ar trebui să le achiziționăm sâmbătă după-amiaza sau sâmbătă dimineața, pentru ca sâmbătă seara și duminică dimineața să fim liberi să venim la biserică. Așadar, în seara aceasta voi încerca să vă las devreme, ca să nu fiți prea obosiți mâine și să vă puteți întoarce aici alături de ceilalți frați. Aceste servicii vor fi înregistrate pe bandă.

Acum să ne ridicăm puțin pentru rugăciune.

Înainte de a ne ruga, mă întreb dacă este cineva care are vreo cerere specială, iar dacă este, vă rog să ridicați mâna, fiindcă Dumnezeu vede. Și voi vedeți, fraților, dacă trăim într-o lume nevoiașă sau nu. Cred că nouăzeci și cinci sau nouăzeci și opt la sută din audiență a ridicat mâna. Amintiți-vă că nu puteți nici măcar să vă mișcați fără ca Dumnezeu să știe aceasta. Vedeți? El cunoaște intențiile voastre și știe ce cereți voi. Să ne plecăm capetele.

Îndurătorule Tată ceresc, în seara aceasta ne apropiem de sfințenia Ta, de tronul Tău, pentru că ai făgăduit că ne vei asculta, iar dacă vom crede, ne vei da ceea ce cerem. Noi ne mărturisim păcatele și realizăm, Doamne, că nu merităm binecuvântările Tale; că nu suntem demni de ele. Noi toți suntem nevrednici și nu venim ca și cum am fi vrednici sau ca și cum am fi făcut ceva măreț. O, Tată, când privim la Calvar, ne pierdem toată măreția și nu știm nimic altceva decât pe Hristos și pe El răstignit. Conform Scripturilor, El a înviat a treia zi pentru mântuirea noastră, iar patruzeci de zile mai târziu, S-a întors sub forma Duhului Sfânt pentru a rămâne cu noi până la apariția Lui vizibilă pe cer, la sfârșitul timpului. Doamne, vedem că sfârșitul timpului se apropie repede și suntem cel mai fericit popor, pentru că ne-ai dat acest mare privilegiu.

Tată, Îți sunt recunoscător pentru audiența aceasta deosebită, care stă aici cu capetele plecate și ascultă. Doamne, Te rog să sfințești buzele mele în seara aceasta, și nu doar în seara aceasta, ci de fiecare dată când voi veni la amvonul Tău pentru a vorbi poporului Tău, deoarece vreau să nu spun niciodată ceva greșit. Tu ai încă putere să închizi gurile, așa cum ai făcut cu leii din groapa în care a fost aruncat Daniel. Dacă vreodată voi fi pe punctul să spun ceva ce nu este în concordanță cu Cuvântul Tău, Te rog să-mi închizi gura ca să nu pot spune nimic.

Nu lua în seamă gândurile mele, și Te rog să mă pui pe calea cea dreaptă, acolo unde nu voi vorbi nimic altceva decât Adevărul, pentru că știu că în ziua aceea măreață, oamenii aceștia vor sta pe Cuvântul pe care li l-am predicat. Dacă vei veni să iei stelele Tale, îngerii Tăi, predicatorii Tăi, slujitorii Tăi, ei vor trebui să fie judecați conform Mesajului pe care l-au predicat aici, pentru că Tu îi vei trage la răspundere pe slujitorii Tăi.

Acum Te rog să lași Duhul Tău să vorbească și nu un om și taie inimile noastre împrejur ca să-L poată auzi. Eu voi asculta, Tată. Te rog să-i vindeci pe cei bolnavi și să Te înduri de cei nevoiași. Îngăduie ca mila și harul Tău să fie asupra tuturor oamenilor de pretutindeni care sunt în nevoi. Rezolvă fiecare cerere care Ți-a fost adusă la cunoștință în seara aceasta prin ridicarea mâinilor. Îl rugăm pe Duhul Sfânt să răspundă tuturor cererilor din toată țara și să-i vindece pe bolnavi și pe oamenii care suferă, chiar și pe cei ale căror batiste se află aici, ale căror cereri se află chiar acum sub mâna mea. Vorbește-ne prin Cuvântul Tău scris, prin Duhul Sfânt, pentru că Îți cerem aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin.

În seara aceasta este puțin cald în biserică. Ne apropiem de marea epocă Laodicea, dar în seara aceasta ne vom opri la o altă epocă mare, la epoca a cincea a Bisericii, Sardes.

Am început cu prima epocă a Bisericii, cu Efes. S-ar putea să mai citesc o dată ceea ce am scris aici, ca să le puteți confrunța cu notițele voastre.

Prima epocă a Bisericii a fost epoca Bisericii Efes și a ținut din anul 55 d.Hr, până în anul 170 d.Hr. Steaua acestei epoci a fost apostolul Pavel. Nemulțumirea lui Dumnezeu pentru această epocă a fost că și-au pierdut dragostea dintâi, iar răsplata pentru biruitori este „Pomul Vieții.”

A doua epocă a Bisericii a început în anul 170 d.Hr. și a ținut până în anul 312 d.Hr, mesagerul ei fiind Irineu. Aceasta a fost o epocă a necazurilor și persecuțiilor, iar răsplata biruitorilor este „Cununa vieții.”

A treia epocă a Bisericii a fost epoca Bisericii Pergam, iar mesagerul ei a fost sfântul Martin. Această epocă a ținut între anii 312-606, iar ceea ce a avut Dumnezeu împotriva ei, a fost învățătura falsă, minciuna Satanei, înființarea domniei papale și căsătoria bisericii cu statul. Răsplata pentru biruitori este „*mana ascunsă și o piatră albă.*”

A patra epoca a bisericii a fost epoca Bisericii Tiatira, care a ținut între anii 606-1520, trimisul sau îngerul pentru ea fiind Columba. Aceasta a fost epoca domniei papale, epoca întunecoasă, iar răsplata pentru biruitori este „stăpânirea peste națiuni și Steaua dimineții.”

În seara aceasta vom studia cea de-a cincea epocă a Bisericii, epoca Bisericii Sardes. Mesagerul acestei epoci a fost Martin Luther, un nume cunoscut pentru toți cei ce studiază Biblia. Această epocă a început în anul 1520 și s-a terminat în anul 1750, fiind cunoscută sub numele de „Epoca Reformei.” Nemulțumirea lui Dumnezeu a fost „folosirea propriului ei nume”, iar răsplata pentru rămășița biruitorilor este că *„ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, iar numele lor sunt în Cartea Vieții Mielului.”* Domnul să ne binecuvânteze în timp ce ne apropiem de această epocă.

Să începem cu versetul unu din capitolul trei din Apocalipsa.

Epoca Bisericii Sardes este perioada reformei, timpul în care a mai rămas doar o rămășiță, restul fiind aproape morți.

Unii dintre noii veniți ar putea spune că acesta este mai degrabă un timp crud. Am putea veni într-o după-amiază să fixăm mai bine mesajele, poate duminică. Pentru fiecare epocă avem câte un reprezentant, un înger: unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte. Biserica de la început a fost biserica de la Rusalii, biserica ce avea puterea și călăuzirea Duhului Sfânt. La început a fost o biserică mare, dar curând s-a infiltrat printre ei un duh denominațional care voia organizarea bisericii. Acest duh a fost numit „faptele nicolaiților.” Mă puteți auzi în spate? Da? În ordine. „Faptele nicolaiților”. În prima epocă nu era o învățătură, ci doar o părere. Ei au luat Cuvântul și l-au divizat, ceea ce a reprezentat niște „fapte” care erau greșite, nicolaite. Cuvântul „nicolait” este un cuvânt străin pentru noi, de aceea am încercat să-l explic folosindu-mă de dicționarul grec. Astfel, am văzut că „nico” înseamnă „a birui, a cuceri, a învinge”, iar „lao” vine de la laici care înseamnă „biserica.”

Nicolaismul sunt niște fapte care au pătruns în biserică și au încercat să-i biruiască pe credincioșii adevărați susținând că singurul care poate citi Biblia și care poate să-i dea o interpretare este episcopul sau o altă persoană care este capul bisericii.

În epoca a doua am văzut cum lucrurile s-au agravat și biserica a început să fie presată. Într-o parte sunt cei credincioși Rusaliilor, iar de partea cealaltă adepții

denominațiunii

În epoca a treia a Bisericii, Pergam, credincioșii de Rusalii au fost dați afară, iar „faptele” din prima epocă au devenit „învățătură.” În această epocă, biserica s-a căsătorit cu statul, mai exact, grupul nicolait care a biruit gruparea de la Rusalii.

Fraților, eu vă spun aceasta cu toată sinceritatea. Și este în concordanță cu scrierile istoricilor: „Conciliul de la Niceea”, „Cartea martirilor” a lui Fox și toate marile scrieri antice. Am aici unele din cele mai vechi manuscrise. Eu nu spun că sunt de la Rusalii; și când spun Rusalii nu mă refer la organizația din zilele în care trăim, fiindcă ea este la fel de vinovată ca celelalte. Eu mă refer la adevăratele Rusalii, la adevăratul Duh Sfânt al lui Dumnezeu, la credința adevărată, la binecuvântările originale, numele original; la tot ce a început la început și cum a mers prin Biblie.

Privind la această epocă, puteți vedea cât de departe au venit Rusaliile. Puteți vedea și cei din spate? În ordine. Aseară am vorbit despre epoca aceasta mare, Tiatira. Constantin, un păgân, le-a spus creștinilor care aveau învățătura nicolaită că dacă se vor ruga pentru el să câștige o anumită bătălie, va deveni creștin. În timp ce se pregătea pentru luptă, a avut un vis în care a văzut o cruce albă care a fost pusă înaintea lui și un glas i-a spus: „Prin aceasta vei birui!” După acest vis, a pictat pe scuturile soldaților săi o cruce albă, acesta fiind locul de naștere sau începutul catolicismului și al ordinului „Cavalerii lui Columb.”

Din istorie aflăm un singur lucru despre Constantin: că a fost un politician necinstit. El avea în minte un singur gând: să-și unească regatul și să-l facă mai puternic. Fiind păgân, el se închina la idoli, iar când a văzut că învățătura nicolaită prindea contur, a folosit strategia pe care am văzut-o aseară.

Isus a spus cu trei sute de ani înainte, că el va învăța învățătura lui Balaam. Balaam i-a înșelat pe copiii lui Israel și i-a împins la curvie spirituală, fiindcă au luat din lucrurile jertfite idolilor și le-au mâncat. Noi știm că dacă mâncăm din lucrurile jertfite idolilor comitem curvie spirituală. El a adus idolii în biserica creștină și oamenii au început să se închine înaintea lor. Balaam l-a invitat pe Israel la acea sărbătoare închinată idolilor, și astfel au comis curvie spirituală.

Constantin a folosit aceeași strategie și a făcut același lucru prin biserica pe care a ridicat-o. El a dat bisericii clădiri mari în care au pus altare mari de marmură decorate cu aur și mărgăritare, iar sus a pus un tron pe care a așezat un om care

să fie conducător și care ulterior s-a numit „episcop” și apoi „papă”. Astfel, Bonifacius al doilea a fost primul papă încoronat. El nu numai că era îmbrăcat ca un păgân, dar l-au înălțat ca pe un zeu și l-au numit „vicar,” adică „locțiitor.” Astfel, **VICARIVS FILII DEI** înseamnă **LOCȚIITOTUL FIULUI LUI DUMNEZEU.**

Biblia spune că cine este înțelept poate tălmăci însemnătatea lui **VICARIVS FILII DEI**. Dacă tragem linia sub această denumire și scriem numerele corespunzătoare, obținem exact ceea ce a spus Dumnezeu că este semnul fiarei: 666.

V I C A R I V S F I L I I D E I

5 +1+ 100 + 1+5 + 1+50+1+1 +500 + 1 = 666

Eu am fost la Roma și la Vatican. Papa pretinde că are o triplă autoritate: asupra iadului, a cerului și a purgatorului. Înțelegeți? Eu am fost acolo și am văzut tripla lui coroană.

Joi după-amiază la ora trei trebuia să-l întâlnesc pe papa de la Vatican. Baronul von Blomberg mi-a spus: „Frate Branham, primul lucru pe care trebuie să-l faci când ajungi înaintea papei este să îngenunchezi înaintea lui și să-i săruți inelul.”

„Așa ceva nici nu intră în discuție!” am răspuns eu. „Nu pot face așa ceva. Nicidecum! Nu am nimic împotriva acestui om; are tot respectul meu pentru titlul său, este în ordine, dacă este episcop, un bătrân al bisericii, doctor, etc. îl voi saluta ca atare, dar să mă închin înaintea unui om? Eu îi datorez închinare unui singur Om, iar acela este: Isus Hristos. Numai în fața acestui Om mă voi închina. Dacă așa se pune problema, anulează întâlnirea, fiindcă nu voi merge acolo.”

După ce m-am întors acasă, am aflat că a mai fost un american care a procedat așa, Teddy Roosevelt. Va amintiți că istoria menționează aceasta, nu-i așa? El a refuzat să-l vadă pe papă pentru că i s-a cerut să-i sărute inelul pe care-l avea pe degetul mare. Nu, așa ceva nici nu poate intra în discuție.

Ei au întemeiat o biserică și s-au căsătorit cu statul, au luat idei păgâne, idoli păgâni pe care i-au pus în biserică după ce le-au schimbat numele. Astfel, zeul Jupiter, zeul Soare, zeul Marte, zeița Venus și toți acei zei păgâni care erau în bisericile păgâne, au fost aduși în biserică creștină cu nume creștine: Pavel, Petru, fecioara Maria și toți ceilalți, spunând: „Acesta este Vicarul nostru pentru că Isus i-a spus lui Petru: „Ție îți dau cheile...”, așa că papa este un succesor apostolic.

Aceasta este învățătura bisericii catolice până astăzi. Ei sunt cei care i-au adus în biserică pe acești idoli. Ce au făcut ei? Au adus închinarea idolatrică în creștinism, în așa-zisul creștinism; nu în creștinismul adevărat, pentru că credincioși adevărați de cincizecime nu s-au unit cu aceste lucruri.

Nu am spus că bapțiștii, metodiștii, prezbiterienii, sunt acolo cu toții? Dar produsul adevărat și original au fost Rusaliile: a fost, este și va fi întotdeauna. De ce? Pentru că acolo este punctul în care a început biserica, chiar acolo, cu puterea de la Rusalii.

Voi spuneți: „Să fie chiar așa, frate Branham?” Vă rog să luați istoria și să priviți de-a lungul timpului și veți vedea dacă copiii adevărați ai lui Dumnezeu s-au ținut sau nu de binecuvântările de la Rusalii: au vorbit în limbi, au tălmăcit, au făcut semne și minuni, au botezat în Numele lui Isus Hristos, etc. Tot ceea ce au făcut apostolii, au făcut și ei, iar aceasta s-a întâmplat în toate epocile Bisericii. Acesta este motivul pentru care atunci când am citit istoria, i-am ales pe Pavel, Irineu, sfântul Martin, Columba și pe toți ceilalți bărbați care au fost însoțiți în fiecare epocă de semne și minuni, ca mesageri ai acestor epoci.

În ordine. Cred că a fost o mică problemă cu microfonul. Acum este în ordine? Mă puteți auzi în spate? Nu, ei spun că nu mă pot auzi. Billy, în spate nu pot să mă audă deloc. În ordine. Acum mă puteți auzi? Este mai bine? Da? Toți spun că este în ordine. Bine.

În epoca de aici, Constantin a făcut lucrul acesta: l-a pus pe acest om în funcția de episcop universal peste toate bisericile, le-a dat mulți bani, a unit biserica cu statul și a îngăduit ca biserica să controleze statul. Vedeți? Ceea ce a făcut Constantin aici, este același lucru pe care-l găsim în biserica de aici. Este vorba de zilele lui Ilie, când Izabela i-a subjugat pe copiii lui Dumnezeu. Același lucru a avut loc și în epoca întunecoasă. Unde sunt Rusaliile aici? O, vai, au fost date afară! Timp de o mie de ani, din jurul anului cinci sute, până în anul 1500, mai exact din 606 până în anul 1520, copiii lui Dumnezeu au trecut prin prigoane sângeroase. Citiți istoria și veți vedea.

Dacă vorbiți cu un catolic, vă va spune că ei sunt prima biserică creștină, dar adevărul este că ei sunt prima biserică denominațională creștină. Adevărații credincioși de Rusalii au fost scoși afară, uciși, dați la fiarele sălbatice de papi, de episcopi, etc. care au fost mai sângeroși decât vă puteți imagina.

Într-o zi, mă va costa viața faptul că spun aceasta. Dar un lucru este sigur: eu știu încotro mă îndrept. Continuă să curgă sânge și astăzi, dar vremea este aproape, iar voi puteți vedea aceasta dacă urmăriți ce se întâmplă în națiunea noastră. Nu va mai dura mult! Acesta este Adevărul. Stați cu El! Amestecați-vă sângele cu al celor din zilele acelea.

Priviți ce a avut loc aici. Învățătura Izabelei a intrat în biserică aici. Izabela a fost o femeie păgână, iar Ahab a făcut același lucru pe care l-a făcut Constantin: s-a căsătorit cu această femeie pentru a-și consolida împărăția. Dar prin aceasta, a adus în Israel idolatria, așa cum a făcut și Constantin aici, iar Rusaliile au dispărut aproape de tot.

Aici, Dumnezeu l-a ridicat pe Martin Luther. Vreau să observați că Lumina a dispărut aproape de tot în această epocă. Am remarcat aceasta, pentru că este o lecție bună pentru duminică seara, dacă va fi cu voia Domnului.

Aici avem epoca întunecoasă, care a ținut între anii 606-1520. Voi pune aceasta chiar aici: 606-1520. Așa. Aceasta este epoca întunecoasă, în cadrul bisericii de aici, iar biserica despre care vom vorbi astăzi este biserica luterană.

Bărbații de aici: Irineu, Martin, Columba, au murit. Dacă cineva caută în istorie și vă spune: „Sfântul Patrick a fost catolic,” nu știe despre ce vorbește. Sfântul Patrick a protestat împotriva bisericii catolice, nu a fost niciodată la Roma și a refuzat categoric învățătura lor. Acesta este adevărul. Dacă veți merge în Irlanda, veți vedea același lucru. Sfântul Patrick a fost un om al lui Dumnezeu, dar când se spune că el a scos afară toți șerpii din Irlanda, aceasta este doar o legendă.

Câți dintre voi ați auzit sau ați citit despre faptul că Wilhelm Tell a tras într-un măr care se afla pe capul fiului său? Aceasta este o legendă catolică, dar istoria nu spune nimic despre așa ceva. În Elveția chiar s-a consemnat: „Este doar o legendă.” Eu și Billy am fost pe malul lacului Lucerne, unde se spune că ar fi făcut lucrul acela, dar adevărul este că el a tras într-un om, nu într-un măr pus pe capul fiului său. Aceasta este doar o legendă, o superstiție, pentru că nu s-a întâmplat niciodată așa ceva. În țara unde se presupune că a avut loc acel lucru, nu scrie nimic despre el. Vedeți, despre biserică avem mărturii, scrieri, dar despre aceste evenimente, ca cele menționate mai sus, nu scrie nimic; nu este nici o mărturie istorică referitoare la ele.

Vedeți, în această epocă a Bisericii Lumina a dispărut aproape de tot, dar este

epoca în care vine Reforma, este epoca reformei. După aproape o mie de ani de întineric și decădere, biserica a pierdut aproape de tot urma lăsată de Irineu. El a fost un om mare, un om duhovnicesc. Așa au fost sute din acei sfinți minunați care și-au dat viața și și-au vărsat sângele de bunăvoie în acele arene. Vedeți, ei au murit pentru cauza lui Hristos, pentru botezul în Numele Domnului Isus Hristos, pentru vorbirea în limbi, pentru învierea lui Isus Hristos și pentru că trăiau în prezența Sa divină, fiind prizoniți de cei care pretindeau să sunt și ei creștini. Așa este. Așa s-au desfășurat lucrurile.

O, este o legiune de demoni din iad...

Această biserică s-a născut, s-a format așa, s-a autointitulat prorociță, o interpretă a Cuvântului, pretinzând că nimeni altcineva nu îl înțelege, afară de ei. Ea se pretinde aceasta, dar de fapt este o mincinoasă. Vedeți? Dar în paralel, îl vedem pe Dumnezeu, cu îngerul Său pentru această epocă, cu Adevărul. Adevărul se va întoarce întotdeauna la început, la origini, pentru că Dumnezeu nu Se schimbă niciodată în ce privește Cuvântul Său.

Aseară am văzut, de asemenea, că Izabela avea o fiică. Vreau să amintesc aceste lucruri ca să fie bine ancorate în inimile voastre. Vă amintiți că ea avea o fiică? În Apocalipsa 17.5 scrie că biserica din Roma are fiice: „*Ea este mama curvelor.*” Este adevărat? Izabela a avut o fiică și ce a făcut cu ea? Vedeți aceste lucruri, aceste tipuri, aceste umbre? Izabela a văzut că fiica ei s-ar putea căsători cu Ioram, fiul lui Iosafat, împăratul lui Iuda.

În timpul acela, Israelul era împărțit, Iuda, cu Ierusalimul, fiind separat de restul Israelului. Astfel, Ahab era împărat peste Israel, iar Ioram peste Iuda. Izabela cucerise Israelul care a acceptat idolii ei, cu excepția lui Ilie și a unui grup mic de credincioși. În ordine. De partea cealaltă, în Iuda, îl avem pe Ioram. Izabela a avut cu Ahab o fiică pe care a căsătorit-o cu Ioram, fiul lui Iosafat, aducând astfel idolatria și punând altare păgâne și în Ierusalim.

Exact aceasta a făcut și biserica catolică. A instaurat învățătura ei denominațională și l-a dat pe Duhul Sfânt afară din biserică împreună cu fiicele ei: luteranii, metodiștii, baptiștii, penticostalii, etc. Da, exact aceasta a făcut, de aceea Biblia a numit-o „mama curvelor.”

Cercetați Scripturile? Vedeți ceva diferit în Scriptură față de ceea ce găsim în istorie? Nu, nu găsim. Vedeți?

Aceste denomițiuni sunt cele mai otrăvitoare lucruri pe care le-a avut vreodată în protestantism. Astfel, ei au încercat să-i facă pe oameni să conducă ei biserica, ceea ce este același lucru ca omul pus pe tron. Ei n-au un papă, ci au episcopi conducători și supraveghetori generali care spun: „Ce este cu învățătura aceasta? O, el botează în Numele lui Isus Hristos? Atunci nu poate veni aici! Nu, fraților! La o parte cu așa ceva!” Ei nu sunt de acord cu mișcarea Duhului și spun: „Nu cumva să mergeți la întâlnirea aceea! Stați deoparte indiferent cât sunteți de bolnavi! Nu cotează ce face Dumnezeu, dacă nu priviți prin ochelarii noștri, nu vedeți nimic!”

Biblia spune că ei au făcut o icoană a fiarei, iar icoana aceea a primit viață și putea vorbi. Așa este. Dacă nu credeți că poate vorbi, mergeți, întâlniți-vă cu ea și veți vedea.

Îmi amintesc că odată am ajuns într-o încurcătură a denomiņuunilor la Tulsa, Oklahoma. Într-o zi am avut o vedenie în timp ce stăteam într-o clădire. Am văzut o pisicuță drăguță care stătea pe o pernă de mătase. Era cea mai drăguță pisică pe care am văzut-o vreodată. M-am dus la ea, deși mă tem de pisici, și am început s-o mângâi de la cap spre coadă. Imediat, ea a început să toarcă: „Mrrr, mrrr!”, știți voi cum torc pisicile. Eu am continuat s-o mângâi și am spus: „Pisicuță mică și drăguță!”, iar ea a zis: „Mrrr! Mrrr!” M-am uitat pe spatele pernei, iar acolo scria: „Pisicuță pentecostală.” Privind-o, m-am gândit: „Nu este ciudat? Aceasta trebuie să fie o vedenie.”

Atunci Ceva mi-a zis: „Cât timp o mângâi în felul acesta este în ordine, dar dacă vrei să-i vezi adevărata față, mângâi-o invers.” Vedeți? Când am mângâiat-o invers, și-a holbat ochii verzi la mine, s-a ridicat ca un monstru și m-a scuipat cât a putut de tare. Mângâiați-o numai puțin invers. Spuneți-le că botezul lor „în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh” este de la Satan și de la biserica catolică și veți vedea ce se va întâmpla atunci. Vedeți? Blana ei se va zbârli și se va ridica drept în sus, apoi va urma un adevărat scandal.

Când m-am întors, le-am spus fraților Leo și Gene: „Am avut o vedenie despre organizațiile pentecostale.”

Acum să revenim la epoca Sardes. Sardes a fost o biserică moartă, pentru că a fost omorâtă încă din timpul acela. Mai rămăsese doar puțină viață, așa cum vom vedea imediat. Epoca aceasta a durat din anul 1520 până în anul 1750. Steaua din mâna Lui este îngerul sau mesagerul acestei epoci. S-a înțeles aceasta clar?

Steaua este un înger, este mesagerul sau trimisul Domnului pentru epoca respectivă. În ordine.

Noi am încheiat cu Conciliul de la Niceea. Ei au murit chiar acolo, pentru că biserica s-a unit cu statul și astfel a venit la putere. Își mai amintește cineva din lecția de aseară, ce credeau mulți dintre oamenii aceia? Ei credeau că a început deja Împărăția de o mie de ani; au adus Mileniul fără venirea lui Hristos. Vedeți? Venirea lui Hristos aduce Mileniul. Dacă luați istoria, veți vedea că în zilele acelea s-au ridicat „hristoși mincinoși.” Ei credeau că papa era înlocuitorul lui Isus și l-au numit „vicar sau locțiitor”: „Locțiitorul Fiului lui Dumnezeu.” Da, el stătea acolo ca un zeu sfânt.

Lăsați-mă să vă spun ceva. Biblia spune că înainte de venirea lui Isus, „se vor ridica proroci mincinoși și hristoși mincinoși.” Așa este. Ceea ce vă spun acum vreau să pătrundă în inimile voastre: Isus nu va pune piciorul pe pământul acesta decât după răpirea Bisericii Sale. Țineți minte aceasta pentru că se vor ridica hristoși mincinoși, dar Isus nu va veni pe pământ, deoarece El și Biserica se vor întâlni în văzduh. Apoi, când va veni Isus, aceea este revenirea Sa. Trâmbița va suna, iar Biserica dintre neamuri Îl va întâmpina în văzduh. Nu așa spune Scriptura? Vedeți? Noi Îl întâmpinăm în văzduh și apoi mergem sus. Isus nu va pune piciorul pe pământ decât după răpirea Bisericii și plecarea ei Acasă, la Cina nunții din ceruri. Apoi, El Se întoarce pe pământ pentru rămășița evreilor.

După Conciliul de la Niceea, biserica a stat aproape o mie de ani sub domnia papală, care i-a omorât pe toți cei care nu erau de acord cu ei. (Prin Edictul de la Tesalonic din 28 februarie 385, s-a stabilit ca cei ce nu fac parte din biserica catolică și nu cred în sfânta treime, să fie declarați eretici și omorâți, iar locurile lor de adunare să fie dărâmate.)

Dacă nu acceptai învățătura lor și nu te închinai ca ei, erai omorât, așa cum a făcut Izabela cu Israelul. Duhul Sfânt S-a retras și numai câțiva din epoca aceea, ca Ilie și o rămășiță din Israel nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal. Dacă vreți să citiți aceasta, scrie în 1Împărați 19, de la versetul 9, când Ilie a stat într-o peșteră și Domnul i-a vorbit. Atunci el a zis: „...au ucis cu sabia pe prorocii Tăi; am rămas numai eu singur și caută să-mi ia viața.” (v. 10). Dar Dumnezeu i-a spus: „Eu mai am șapte mii în Israel care nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal.” (v.18).

Astfel, din Sardes începe ceva. Cuvântul „Sardes” înseamnă „evadați, scăpați.”

Deci Sardes înseamnă „cei care au evadat, care au scăpat.”

Vom începe cu versetul unu: **„Îngerului Bisericii din Sardes, scrie-i: „Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: „Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort.”**

Acesta este salutul. *„Cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele.”*

Duhurile sunt îngerii care au mers la cele șapte stele care sunt mesagerii. „Șapte Duhuri”, Duhul Sfânt a uns de șapte ori în șapte timpuri diferite câte un mesager, care a fost o stea în vremea lui. Duhul este veșnic, iar steaua a fost făcută cu scopul de a reflecta Lumina în întunericul acestor epoci întunecoase ale Bisericii. Duhul a venit la stea, la înger, la mesagerul Bisericii, iar acesta a reflectat Lumina Duhului Sfânt în epoca respectivă. Poate vă întrebați de ce sunt șapte Duhuri. Sunt șapte mesageri pentru cele șapte epoci ale Bisericii. Înțelegeți? Astfel, de fiecare dată când a venit în scenă o stea, Duhul Sfânt a venit jos și a uns-o, păstrând-o așa cum a fost prima stea.

Dați-mi voie să vă dovedesc aceasta. Să nu uitați că și Satan este numit stea: „fiul zorilor.” Acum observați ce a spus apostolul Pavel. Credeți că Pavel este steaua Bisericii Efes? După ce în Fapte 20, menționează că după plecarea lui se vor infiltra în turmă „lupi răpitori”, el spune în Galateni 1.8: *„Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!”* El știa că va veni acest bărbat care pare un înger de lumină, un mare vicar. Astfel, Pavel a spus: „Nu contează cine este el, dacă este un înger sau orice altceva, dacă va învăța ceva diferit de Evanghelia pe care v-am propovăduit-o noi, să fie blestemat.

Pavel a fost acela care a poruncit ca cei care nu erau botezați în Numele lui Isus Hristos, să fie botezați din nou, ca să poată primi Duhul Sfânt, așa cum scrie în Fapte 19.5. El este cel care își punea mâinile peste oameni și ei primeau daruri duhovnicești, și a rânduit totul în Biserică în ceea ce privește lucrarea darurilor: minunile, vindecarea bolnavilor, vorbirea în limbi și tălmăcirea limbilor. Este adevărat? Puteți citi 1Corinteni 12 și veți vedea că așa este. Dumnezeu a pus în biserică darurile acestea mari, iar Pavel le-a rânduit, astfel încât să poată lucra spre gloria lui Dumnezeu. Pavel a spus aceasta, de aceea, dacă cineva, indiferent din ce denominațiune face parte, încearcă să vă spună că zilele vorbirii în limbi, a tălmăcirii limbilor, a vindecării divine, a minunilor, a mărturiei Duhului Sfânt au

trecut, să fie blestemat. De ce? Pentru că același Duh care a fost peste Pavel, a fost trimis și în epoca următoare a bisericii, și tot așa până la sfârșitul timpului. Este același Duh, Duhul Sfânt. Credeți aceasta?

Dacă observați, lucrul acesta este scris aici și scriitorul știa. Priviți: „*șapte Duhuri.*” Vedeți? Scrie „Duhuri” cu literă mare, ceea ce înseamnă că este vorba despre Duhul Sfânt. Există un singur Duh Sfânt. Astfel, este vorba despre același Duh Sfânt care vine de șapte ori în timpul celor șapte epoci și aduce aceeași Lumină. Înțelegeți acum? Sunt șapte epoci, așa că Duhul Sfânt vine de șapte ori și aduce același Mesaj, blestemul fiind pronunțat împotriva oricui va schimba acest Mesaj.

Vedeți, totul corespunde cu întreaga descoperire. El a spus în Apocalipsa 22.19: „*Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.*” Totul este cuprins aici, așa că nu puteți să vă strecurați pe alături sau să săriți peste. Aceasta este ceea ce a vorbit Dumnezeu; ceea ce a spus Duhul; ceea ce au spus Bisericile, iar dacă încercați să aduceți o altă învățătură decât aceea pe care a adus-o Pavel, este ceva greșit! Biblia este corectă, iar Isus a spus: „...*îi voi lua partea lui de la Pomul vieții.*” Poate veți spune: „Ce parte de la Pomul Vieții?”

Există mulți oameni care au numele scrise în Cartea Vieții și totuși vor eșua. Știți aceasta, nu-i așa? Vă amintiți învățătura de aseară? Ați înțeles-o? Vom mai trece încă o dată prin tema aceasta, deoarece simt că nu este destul de clară pentru toți.

Iuda Iscarioteanul a fost fiul Satanei, un drac arătat în trup de carne. Biblia spune că el a fost născut ca fiu al pierzării.

Vă rog să fiți atenți! Isus era atârnat pe cruce, iar la stânga și la dreapta Lui se aflau doi tâlhari. Isus era Fiul lui Dumnezeu, este adevărat? Unii oameni văd numai trei cruci, dar în realitate au fost patru. Patru cruci! Ce este o cruce? Un lemn. Biblia spune: „*Blestemat e oricine este atârnat pe lemn.*” (Galateni 3.13). El a fost făcut blestem pentru noi și a fost atârnat pe un lemn, pe lemnul unui copac tăiat. Este adevărat? Iar la poalele dealului stătea un altul: Iuda, care se spânzurase de un platan. Corect?

Priviți! Aici este Fiul lui Dumnezeu, care a venit din ceruri și S-a întors în ceruri, luându-L cu El pe păcătosul care s-a pocăit, iar în vale era fiul pierzării care a venit din iad și s-a întors în iad luându-l cu sine pe păcătosul care nu s-a pocăit. Vedeți, păcătosul nepocăit a spus: „*Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine Însuși și*

mântuiește-ne și pe noi!” (Luca 23.39), dar celălalt l-a muștră și i-a zis: „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași osândă?”

Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre, dar omul acesta n-a făcut niciun rău.”

Și a zis lui Isus: „Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta!” (v.40-42). Ce a fost aceasta?

Eu am vorbit puțin despre aceasta. Priviți: Acesta este Abel al lui Dumnezeu, iar acesta este Cain al diavolului. Și așa cum Cain l-a ucis pe Abel la altar, Iuda l-a ucis pe Isus tot la altar. Așa este. Atunci fumul s-a ridicat din Eden, iar acum s-a repetat din nou. Așa este.

O, este minunat! Este minunată acea cale veche; binecuvântata cale veche este plină de slavă!

Aici vedem că El îi spune îngerului Bisericii din Sardes: „*lată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu...*” Câți dintre voi știu că Dumnezeu este Duh? Așa este. Dumnezeu Tatăl și Duhul Sfânt sunt de fapt una și aceeași Persoană. Astfel, Maria a rămas însărcinată de la Duhul Sfânt, dar Isus a fost numit Fiul lui Dumnezeu.

În cele șapte epoci ale Bisericii, Dumnezeu S-a folosit de șapte ori de Duhul Său cel Sfânt, ca să ne aducă Lumina Evangheliei. Înțelegeți?

Voi ziceți: „Dumnezeu nu face aceasta!” O, ba da, frate!

Priviți! Duhul lui Ilie a venit în dublă măsură peste Elisei, după plecarea lui Ilie. Elisei s-a îmbolnăvit și a murit, dar sute de ani mai târziu, același Duh a venit peste Ioan Botezătorul. Este același Duh și El l-a făcut să se comporte la fel ca Ilie: a trăit în pustie, etc. Este adevărat? El a prorocit că Duhul Lui va veni din nou în zilele din urmă și va face aceeași lucrare. Vedeți? Dumnezeu Se folosește de același Duh până la sfârșit.

Isus a fost uns cu Duhul Sfânt, a umblat prin lume și a făcut bine, este adevărat? Și același Duh Sfânt care a fost peste Isus, S-a întors peste Biserica Sa în ziua de Rusalii, a venit înapoi în epoca următoare, și în următoarea, și tot așa. Ce este aceasta? Același și singurul Duh Sfânt. Oh, nu puteți vedea aceasta? Dumnezeu deasupra noastră, ca Tată; Dumnezeu cu noi, în Fiul; Dumnezeu în noi, prin Duhul

Sfânt. Sunt trei slujbe sau descoperiri, nu trei dumnezei. Vedeți? Iar cele trei titluri: Tată, Fiu și Duh Sfânt aparțin unui singur Nume: **Isus Hristos**. În ordine.

Fiți atenți în timp ce mergem mai departe.

„Cel ce are cele șapte Duhuri... și cele șapte stele.” Cu alte cuvinte: „Cel care îi ține în mână pe mesagerii Săi” care vor fi unși cu Duhul Sfânt, cu același Duh Sfânt cu care a fost uns și primul Său mesager, apostolul Pavel, apoi al doilea, al treilea, al patrulea, al cincilea, al șaselea, al șaptelea, fiindcă toți sunt în mâna Lui dreaptă. Oh, puterea și Lumina lor vine din mâna Sa dreaptă!

El S-a înălțat în slavă, iar atunci când a fost ucis cu pietre, Ștefan a spus: *„văd cerurile deschise, și pe Isus stând la dreapta lui Dumnezeu.”* (Fapte 7.56). Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu are o mână dreaptă mare și că Isus stă lângă ea, ci mâna dreaptă înseamnă „putere și autoritate.”

Trupul acela pe care L-a creat Dumnezeu și despre care s-a zis: *„Căci nu vei lăsa sufletul meu în Locuința morților, nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea.”* (Psalmul 16.10), El L-a înviat și L-a pus pe altar, în locul Duhului. Fiți atenți! El a fost văzut stând pe tron și având în mâna Sa o Carte pe care nimeni de pe pământ, de sub pământ sau de oriunde altundeva nu a fost vrednic s-o deschidă. Dar Mielul jertfit înainte de întemeierea lumii, înainte de începerea lucrării de răscumpărare, a venit, a luat Cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe tron. Aceasta spune Scriptura. Amin. Este minunat! Înțelegeți?

„Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” (Apocalipsa 3.21). Cu alte cuvinte: „Duhul Sfânt locuiește în trupul Meu. Eu am biruit toate lucrurile din lume, toate ispitele, prin Duhul, și am preluat stăpânirea.” Biblia spune că *„în El locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii.”* (Coloseni 2.9).

„Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ,” a spus El. (Matei 28.18). Toată puterea! Dacă Dumnezeu ar fi o altă Persoană, a rămas fără putere, pentru că Isus a spus după învierea Sa: *„Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.”*

Isus va veni din ceruri cu zecile de mii de sfinți, și Biblia spune că cerurile au rămas tăcute timp de o jumătate de ceas. (Când a rupt Mielul pecetea a șaptea, s-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas. – n.tr). Atunci unde este Dumnezeul cel mare? Vedeți? El este Hristos. Desigur.

Dacă vom birui prin Duhul Sfânt, așa cum a făcut-o El, vom domni și noi peste tot pământul, atunci când El Se va urca pe tronul lui David, cu putere și autoritate.

„Pământul suspină și geme și așteaptă descoperirea fiilor lui Dumnezeu.” Pentru că, la urma urmei, Dumnezeu a vrut ca omul să domnească pe pământ, nu El. Așa este. Cine este dumnezeul pământului? Omul! Acesta este domeniul lui de domnie. Tot ce este pe acest pământ este al omului, dar el a căzut prin păcat. Prin puterea de răscumpărare a lui Hristos, el va fi adus înapoi. Așa este, pentru că pământul aparține omului, lui i-a fost dat și el este stăpânul lui.

„...și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu.” (Romani 8.19). Oh! Descoperirea fiilor lui Dumnezeu! Mai bine ne-am opri aici, ca să nu deviem de la subiect.

Mesagerii sunt în mâna Lui dreaptă și așteaptă. Oriunde îi va trimite El, ei vor vorbi același lucru, pentru că în ei este același Duh Sfânt care era în Hristos.

Înainte de a pleca, El a spus: *„Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea* (cuvântul grec „cosmos” înseamnă „ordinea lumii”, nu pământul ca planetă, ci lumea, sistemul ei lumesc nu-L va mai vedea), *dar voi Mă veți vedea.”* (Ioan 14.19). Cu alte cuvinte: *„Denominațiunile și tot ce este lumesc, nu Mă vor mai vedea, dar voi, Biserica, credincioșii, Mă veți vedea, pentru că Eu (pronume personal) voi fi cu voi și în voi până la sfârșitul lumii.”* *„Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.”* (Evrei 13.8).

Dacă Cel care a venit în ziua de Rusalii și a făcut acele lucruri, a fost Duhul Sfânt al lui Hristos, înseamnă că Același Duh Sfânt al lui Hristos este în fiecare epocă a Bisericii până la sfârșitul lumii.

Același Duh Sfânt care l-a umplut pe Pavel și a lucrat prin el, l-a umplut și pe Irineu, pe Martin și pe toți ceilalți. El te-a umplut și pe tine și pe mine cu Duhul Sfânt, care este binecuvântarea de la Rusalii care a trecut de la o biserică la alta: Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, totul, Rădăcina și Vlăstarul lui David, Steaua dimineții, Trandafirul din Saron, Crinul din Vale, Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt, Cel ce era, Cel ce este, Cel ce vine, Totul în toate!

Acest lucru mă face să cânt o cântare:

O, Cine ziceți voi că sunt Eu (a spus Isus)?

De unde spuneți că vin?

Îl cunoașteți pe Tatăl Meu,

Puteți să-Mi spuneți Numele Lui?

El a spus: „Eu sunt Alfa și Omega,

Începutul și Sfârșitul.

Eu sunt Creatorul a toate și Isus este Numele Meu.

Eu sunt Cel ce a vorbit cu Moise

în rugul de Foc care nu se mistuia;

Eu sunt Dumnezeuul lui Avraam,

Lumina și Steaua dimineții (Așa este).

Eu sunt Trandafirul Saronului.

De unde spuneți voi că am venit?

Eu sunt toată creația, și Isus este Numele Meu.

Toate familiile din ceruri și de pe pământ își trag numele din acest singur Nume, Numele Celui binecuvântat, care a fost umplut cu Duhul Sfânt, numit prin Duhul Sfânt, vestit prin Duhul Sfânt și născut de la Duhul Sfânt: Isus Hristos. Așa este. Tot ce este în cer și pe pământ, orice genunchi, se va pleca în Numele Lui, pentru că nu a fost dat nici un alt Nume prin care oamenii să poată fi mântuiți, decât în Numele lui Isus Hristos. O, îmi place aceasta!

Acum recunoașteți că de-a lungul timpului a existat o Biserică de Rusalii, cu putere, semne și minuni, care va merge până la sfârșit? Ea a trecut prin epoca întunecoasă când a fost nimicită aproape de tot. Să citim acest al doilea verset: **„Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort.”** Deschideți la biserica următoare și veți vedea că acolo scrie: „... nu ai tăgăduit Numele Meu.” Dar în epoca Sardes, spune: „Tu ai un nume...”

Fiți atenți! Biserica de la Rusalii și cele care au urmat după ea, a ținut tare la Numele Lui. Apoi biserica a trecut prin epoca întunecoasă, și nu se mai pomenește

nimic de El.

Celor ce au revenit din nou la viață, adică celor scăpați care au fost scoși prin Luther, li se spune: **„Îți merge numele că trăiești dar ești mort.”**

Ce nume au folosit ei după ce au renunțat să mai folosească Numele lui Isus? „Tată, Fiu și Duh Sfânt.” Această practică nu are nici o bază biblică! Este o teologie moartă.

Spuneți-mi, „Tatăl” este un nume? Câți tați sunt aici? Ridicați mâinile. Pe care dintre voi vă cheamă „tată”? Dar „fii”? Numele Lui nu este „Duhul Sfânt.” El este Duhul Sfânt, dar acesta nu este un nume, ci este un titlu, arată ce este El. „Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt,” sunt titluri, nu nume.

Vedeți, lucrul acesta nu are nici un fundament biblic, la fel ca „Fiul din veșnicie.” Nu există așa ceva. Un fiu nu poate fi veșnic, pentru că are început și are sfârșit. Dar veșnicia nu a început niciodată.

Cum am spus și aseară, nu există nici un „iad veșnic.” De unde ați scos ideea că există „un iad veșnic”? Dacă ar fi așa, înseamnă că iadul a existat dintotdeauna. Dar Biblia spune că iadul a fost creat pentru Diavol și îngerii lui. (Matei 25.41). Dacă iadul ar fi întotdeauna, atunci a existat dintotdeauna; dacă ar fi veșnic, ar fi trebuit să existe cu Dumnezeu atunci când El era Elah, Elohim, „Cel ce există prin Sine însuși”, și când nu exista nimic. Dar iadul a fost creat pentru Diavol și îngerii lui, și toți cei răi vor fi aruncați acolo. Așa este. Poate vor fi pedepsiți o sută de milioane de ani pentru ceea ce au făcut, dar va veni un timp când vor primi moartea a doua. Nu va mai rămâne nimic din ei, pentru că tot ce a avut un început are și un sfârșit. Când noi primim Viața veșnică, primim o parte din Lumina cosmică, ce a existat înainte să fi fost vreo moleculă. Lumina aceea a lui Dumnezeu intră în inimile noastre și ne luminează ca să-L vedem pe Isus. Biblia spune că noi nu vedem toate lucrurile, dar Îl vedem pe Isus.

El a spus aici: „Eu sunt Cel ce are cele șapte Duhuri trimise celor șapte biserici: Știu faptele tale, că îți merge numele că trăiești, dar ești mort.” A cui a fost epoca aceasta? A lui Martin Luther, epoca luterană. Ei au fost osândiți de la început. Nici măcar nu au avut un început, pentru că au fost morți de la început. Ei nu mai trebuiau să moară, pentru că erau morți de la început. Înțelegeți? Ei au fost doar smulși afară.

Să citim versetul următor:

„Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu.”

Aici, El îi vorbește lui Luther. Toți suntem de acord că aceasta a fost epoca luterană, epoca reformei. Ce i-a spus El? „...îți merge numele că trăiești, dar ești mort.” Ce au făcut ei? S-au întors din nou la denomi-națiune. „Râde ciob de oala spartă.” Să nu le spuneți catolicilor că sunt falși, pentru că v-ați întors înapoi la aceleași lucruri, folosiți aceleași crezuri și aceleași nume. Luther a preluat mult din catehismul bisericii catolice și i-a dat o denumire proprie. Vedeți? „Îți merge numele că trăiești... voi țineți la falsul care a venit din acești o mie de ani, și continuați să țineți numele acela.

Dovada că acest lucru este adevărat, o găsim în celelalte epoci cărora li s-a spus: „Tu ai păzit Numele Meu, ai păstrat Numele Meu.” Dar în epoca aceasta L-au pierdut. Ei au venit cu un alt nume și cu pretenția că trăiesc, deși erau morți.

O, voi metodiștilor, baptiștilor, prezbiterienilor, luteranilor și penticostalilor, pocăiți-vă și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor voastre! Ieșiți afară din acele crezuri vechi și moarte, care aparțin bisericii catolice, care va fi mistuită în foc împreună cu fiicele ei!

Nimeni nu poate nega că „Tată, Fiu și Duh Sfânt” nu sunt titluri. Ei numesc aceasta „sfânta treime”. Trinitate? Aș vrea să-mi arate cineva cuvântul „trinitate” în Biblie. Oricât veți căuta, nu veți găsi așa ceva!

„...întărește ce rămâne, care e pe moarte...”

Țineți-vă bine de ceea ce aveți! Luther v-a scos afară, deci țineți-vă bine de aceasta pentru că este pe punctul de a muri. Ei vă vor atrage înapoi de unde ați ieșit, dar țineți-vă de aceasta, pentru că este pe moarte.

„...căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu.”

Nu este minunat? O, îmi place aceasta! Ei nu erau desăvârșiți. De ce? Pentru că erau doar neprihăniți. Luther a predicat numai neprihănirea, dar voi trebuie să fiți sfințiți și apoi umpluți cu Duhul Sfânt. Atunci nu-ți mai aparții ție și nu mai sunt faptele tale, ci ești desăvârșit prin Duhul Sfânt care locuiește în tine. Nu creștinii sunt desăvârșiți, ci Duhul Sfânt în ei. Înțelegeți? Așa cum am mai spus: „Nu este

vorba de muntele sfânt, ci de Dumnezeu cel Sfânt care a coborât pe munte. Nu biserica este sfântă, nu poporul este sfânt, ci Duhul Sfânt în Biserică și în popor.” Duhul Sfânt este partea sfântă.

„...căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu.”

Ei nu au ajuns la desăvârșire, ci au trăit numai neprihănirea. În timpul lui Luther ei au primit numai neprihănirea, apoi urmează sfințirea și pe urmă primirea Duhului Sfânt. Înțelegeți? Aceste trei elemente care au lucrat în timpul celor trei epoci ale Bisericii, sunt necesare pentru o naștere deplină. Ei au fost doar concepuți ca un mic embrion în pântecul mamei.

Aș vrea să vă întreb ceva. Care este primul lucru care apare la o naștere naturală? Apa. Apoi? Sângele. Este adevărat? Și la urmă? Duhul. Așa este.

Ce a ieșit din trupul lui Isus atunci când a murit? Ei l-au străpuns coasta și a ieșit apă și sânge. Și ce a spus înainte să moară: „...în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!” (Luca 23.46). Vedeți? Apă, sânge și Duh.

„Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.” (Romani 5.1). Vedeți? Neprihănire.

Sfințirea: Evrei 13.12: *„De aceea și Isus ca să sfințească norodul cu însuși sângele Lui, a pățimit dincolo de poartă.”*

În Luca 24.49, Domnul Isus spune: *„...dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus”... „Și-Mi veți fi martori în Ierusalim, Samaria, Iudeea....”*

Tu nu vei fi martorul Lui când devii episcop, diacon, păstor sau papă, ci doar după ce vine Duhul Sfânt în tine. Dacă ești numai un diacon, păstor sau papă, vei mărturisi doar despre un crez, dar când vine Duhul Sfânt peste tine, vei purta mărturia Lui. Ce se va întâmpla atunci? Vei face și tu lucrările pe care le-a făcut El, pentru că Viața Lui este în tine. Oh! Așa este. O, fraților, mă simt atât de bine și cred că am mai mult aici, decât aveți voi acolo. *„Întărește ce rămâne, care e pe moarte...”*

În versetul 3, El spune:

„Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit! Ține, și pocăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț, și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine.”

„Ține tare la neprihănirea ta, stai lipit de ea!” Nu lăsa ca oamenii să-ți fure ceea ce ai auzit și ai primit. Cei din Sardes citeau aceeași Biblie pe care o citim și noi, dar nu au primit totul pentru că nu le-a fost descoperit; pentru că nu era pentru epoca lor. De aceea se vor ridica la înviere. Ei au umblat în Lumina pe care au avut-o, de aceea vor apare la înviere.

Eu i-am auzit pe mulți pentecostali, oameni care predică botezul, spunând: „Cei din timpul lui Luther nu se vor ridica la înviere!” O, ba da, se vor ridica!

Îmi amintesc o mică discuție pe care am avut-o cu dr. Hegre. El m-a întrebat: „Ce suntem noi?” După cum știți, ei au în Minneapolis un mare seminar luteran. Și el m-a întrebat:

„Ce avem noi, luteranii?”

„Eu cred că-L aveți pe Hristos,” i-am răspuns eu.

„Noi dorim să primim Duhul Sfânt. Crezi că-L avem?”

„Într-o oarecare măsură, pentru că credeți în El.”

„Ce vrei să spui prin aceasta?”

La seminarul acela, ei au mii de hectare de pământ pe care-l lucrează cu studenții ca să-și poată plăti studiile. Ei m-au invitat și mi-au servit o cină foarte diversificată. Acolo sunt oameni foarte cumsecade. Dr Hegre stătea în față, iar fratele Jack Moore s-a așezat lângă mine, pentru ca atunci când ei vor folosi cuvinte elevate, pe care eu nu le înțeleg, să mi le poată explica. Eu trebuia să-l ating puțin cu piciorul când nu înțelegeam ceva, iar el îmi explica.

După ce ne-am așezat, dr. Hegre a spus:

„Noi flămânzim după Dumnezeu și vrem să ne explici ceva, fiindcă am citit o carte pentecostală despre darurile Duhului Sfânt. Eu și un grup de frați, am mers chiar în California, ca să vorbim cu scriitorul cărții și să vedem câteva din acele daruri manifestându-se.”

Dar scriitorul cărții le-a spus: „Eu doar am scris despre acele daruri, dar nu posed niciunul dintre ele.”

Dr Herge a continuat: „Ne-am întors la fel de flămânzi după Dumnezeu și avem

nevoie de ajutor.”

Eu am intrat pe terenul lui și i-am spus: „Un om s-a dus să semene sămânță. Astfel, mai întâi a arat câmpul, a scos toate rădăcinile și a semănat porumb. În fiecare dimineață stătea în fața ușii și privea peste câmp să vadă dacă a răsărit porumbul pe care l-a semănat, iar într-o dimineață a observat că au răsărit două frunzulițe.

„O, a spus el, slavă lui Dumnezeu pentru câmpul meu cu porumb!”

„Te întreb: avea el un câmp cu porumb?”

„Într-o oarecare măsură,” a răspuns dr. Herge.

„Așa este, dar încă nu era dezvoltat. Aceștia sunteți voi, luteranii, în timpul reformei, când au apărut cele două frunzulițe. Dar cu trecerea timpului, porumbul a crescut.” Nu i-am spus nimic despre căderea lor, ci l-am lăsat să știe că porumbul a crescut.

Apoi i-am spus: „După un timp oarecare, a apărut mătasea porumbului. Aceasta a privit în jos, spre frunze, și le-a zis: „Ha, ha, ha! Voi nu aveți nimic, luterani formali ce sunteți! Eu sunt cea care aduc regenerarea, marele timp misionar!” A bătut vântul și mătasea a căzut; aceasta este sfințirea care a venit prin Wesley. Înțelegeți? Acea a fost cea mai mare epocă misionară pe care am avut-o vreodată: biserica metodistă din vremea lui Wesley, care întrece chiar și epoca aceasta. Epoca bisericii metodiste a fost o epocă misionară, dar s-a risipit.

Chiar și natura mărturisește despre cele trei trepte. Dumnezeu a rânduit totul așa de la început. Chiar dacă nu ați avea Biblia, ați putea să vă dați seama din natură în ce timp trăiți. După puțin timp a căzut mătasea și ce a răsărit? Știuletele. Un știulete de porumb care avea boabe pe el: acela este gruparea pentecostală. Vedeți? Mai întâi au fost cele două frunzulițe de porumb: Luther. Apoi avem mătasea: Wesley; iar aici este știuletele cu boabe, care sunt exact ca la început. Același lucru!

Ce a fost aici? Voi, pentecostalii spuneți: „Nu avem nevoie nici de metodiști și nici de luterani. Nu sunteți de nici un folos...” Dar adevărul este că tocmai viața care a fost în acele frunzulițe a ajutat la formarea mătăsii; iar viața din mătase a format porumbul. Așadar, totul este în planul și lucrarea lui Dumnezeu. Ei au avut Duhul

Sfânt în parte, și așa L-a avut și Wesley în lucrarea sfințirii. Dar astăzi a fost adusă înapoi vorbirea în limbi și restituirea a ceea ce a fost la început. Este același Duh Sfânt, Cel adevărat. Amin. În ordine.

„Țineți tare de ceea ce ați auzit, sau veți muri!”

Acum versetul 4: **„Totuși ai în Sardes câteva nume, care nu și-au mânjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici.”**

„Să nu faceți o denomi-națiune din aceasta. Nu trebuie să se întâmple așa ceva.” Am citit versetul greșit? Nu, este corect.

„...ai în Sardes câteva nume, care nu și-au mânjit hainele.”

Printre ei au fost câțiva care nu s-au plecat în fața aceluia lucru, ci s-au păstrat curați și fără pată, urmând calea cea veche care a început la Rusalii, calea trasată de Duhul Sfânt.

Ce au început să facă mulți dintre ei încă din timpul lui Luther? S-au întors înapoi, așa cum spune Biblia, și au acționat ca mămica lor. S-au întors înapoi și au început o denomi-națiune. Dar câțiva dintre ei s-au ferit de aceste lucruri și au stat deoparte, de partea lui Dumnezeu. Nu este de mirare că El a spus: „Câțiva dintre ei sunt vrednici să umble înaintea Mea îmbrăcați în haine albe.” Să nu faceți o denomi-națiune! Nu luați învățătura nicolaită! Nu începeți o nouă denomi-națiune, ci rămâneți liberi în Dumnezeu! Lăsați-L pe Duhul Sfânt să vă conducă pe măsură ce mergeți mai departe.

În versetul 5 citim:

„Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.”

Au mai rămas „câteva nume,” foarte puțini, o mică rămășiță care nu a fost biruită de învățătura catolică. Acum să vorbim despre reformă. Am lăsat deoparte biografia lui Luther ca să pot aduce aceste lucruri.

Următorul verset spune: **„Cine are urechi să asculte ce zice Bisericilor Duhul.”**

Aici, Dumnezeu încearcă să-i avertizeze să stea departe de „nicolaism.” „Stați departe de aceasta! Păstrați-vă hainele nepătate de lucrurile lumii!” Stați liberi în El, iar El vă va conduce și vă va ghida. Acesta este începutul.

Prin reformă, vreau să spun „cei evadați,” cei care au scăpat din Biserica Sardes. Înțelegeți ce vreau să spun? Cei care au scăpat de lucrul acela oribil.

Mâine seară vom lua din nou subiectul acesta, până vom ajunge în epoca pentecostală și îl vom arăta mai clar. Aici vom vorbi despre unele lucruri și vom vedea cum au scăpat ei. Vom vorbi despre aceasta în epoca următoare. Trebuie să facem aceasta ca să legăm lucrurile acestea de cele care vor veni în continuare, astfel încât oamenii să poată înțelege. Lucrurile trebuie prezentate exact așa cum sunt redată de Biblie. Înțelegeți? În ordine.

Aici El vorbește despre cei care au evadat, despre gruparea aceea micuță care trăiește prin neprihănire. Ei au ieșit afară și au văzut Lumina. Luther s-a îndreptat spre ceea ce este drept. El nu a făcut niciodată o organizație, dar cei care au venit după el, s-au organizat. Nici Wesley nu a format nici o organizație; cei care au venit după el au făcut aceasta.

Vechii fondatori ai mișcării pentecostale nu au făcut nici o organizație; organizația a fost făcută de cei care au venit după ei, de a doua generație. Adevăratul înger al lui Dumnezeu nu va face niciodată o organizație. Voi veți vedea ce se va întâmpla cu organizația pentecostală la sfârșitul acestei epoci, pentru că Duhul Sfânt ne va descoperi totul.

Domnul a spus: „Mai aveți puțină Lumină, doar puțină, dar este pe cale să se stingă. Ei vă pot purta încoace și încolo, pentru că aveți doar neprihănirea. Voi nu aveți încă Viață pentru că folosiți un nume greșit, dar măcar ați ieșit afară. Ați evadat din biserica catolică, ați scăpat de toate dogmele și ați ajuns până aici.” Voi citiți aceeași Biblie și puteți vedea că El nu i-a condamnat pentru ceea ce aveau, ci le-a spus: „Țineți tare la ceea ce aveți, până voi veni!”

Epoca Sardes a început în jurul anului 1520, atunci când biserica romano-catolică de la Roma avea toată puterea în mâinile ei. Ziua hotărâtoare a fost în data de 31 octombrie 1570, când Martin Luther a bătut în cuie, pe ușa bisericii din Wittenberg, Germania, cele 95 de teze ale sale referitoare la biserica catolică. Ați notat ce am spus? Dați-mi voie să repet încă o dată: În data de 31 octombrie 1570, când Martin Luther a bătut în cuie, pe ușa bisericii din Wittenberg, Germania, cele 95 de teze

ale sale referitoare la biserica catolică. Începând cu această dată s-a instaurat Reforma, iar focul ei a început să se răspândească în toată Germania. El a protestat împotriva bisericii catolice, a luat în mână pâinea folosită la Cină și a spus: „Acesta este trupul sfânt al Domnului? Este numai pâine și puțin vin!”, după care a aruncat-o jos. Așa este.

El a protestat împotriva bisericii romano-catolice, iar un grup mic l-a urmat și a ieșit afară. Reforma a pus totul în mișcare, dar a fost mai mult o luptă politică decât pentru biserica adevărată și pentru adevăratele principii creștine. Ei au luptat pentru dreptul politic de a ieși afară din biserică și de a forma o altă biserică. Ei nu au făcut reforma cu scopul ca după ieșirea din biserica catolică să-L aducă înapoi în biserică pe Duhul Sfânt și puterea Sa, pentru că o tăgăduiau. Vedeți, au fost doar niște conflicte politice, de aceea cuvintele potrivite pentru ei sunt: *„...îți merge numele că trăiești, dar ești mort.”* Cu alte cuvinte, Luther a scos afară denomi-națiunea protestantă. Atât! A scos o curvă din altă curvă. Exact aceasta s-a întâmplat. A scos-o pe Atalia din Izabela.

Oricine a citit despre Reformă știe că acesta este adevărul, deoarece el a distrus doar câteva ritualuri și ceremonii vechi, dar nu l-a adus pe Duhul Sfânt în biserică, așa cum a fost la început. Nu, domnilor. A fost mai mult o luptă politică decât una duhovnicească. A fost politică în loc de Duhul Sfânt, pentru că El nu Se întorsese încă în Biserică. O, frate, El nu Se întorsese încă, pentru că apare numai în epoca aceasta.

A fost o mare luptă politică, nu pentru Sfintele Scripturi și nici pentru Duhul Sfânt. A fost o luptă politică, dar prin ea au scăpat de vechituri, de crucifix, de „Ave Maria” și de alte lucruri nebiblice. Totuși, a scos un catehism, a păstrat serviciile de confirmare sau cum se numește acest lucru, tradițiile de Crăciun, când merg toți la biserică, iar pastorul le urează „Crăciun fericit” pentru că nu-i mai vezi până la Crăciunul viitor.

Ei au acele servicii de confirmare, după care li se dă prima împărtășanie, deși Biblia nu spune nimic despre așa ceva. Biblia vorbește despre o singură confirmare, iar aceea este atunci când Dumnezeu Își confirmă Cuvântul prin semne și minuni. Aceasta este adevărata confirmare, nu aceea care se face în biserica luterană ca să arăți că aparții acolo. Dumnezeu Îți confirmă Cuvântul Său în tine: *„Domnul lucra împreună cu ei, și întărea Cuvântul prin semnele, care-i însoțeau.”* (Marcu 16.20). Aceasta este confirmarea Bisericii de la Rusalii. Dumnezeu confirmă

că este viu, prin faptul că face semne și minuni, vorbește în limbi, tâlmăcește limbile, și face aceleași lucrări pe care le-a făcut la început.

Vă plictisesc? (Adunarea spune: „Nu”). În ordine. Ei nu au adus mișcarea Duhului Sfânt înapoi în Biserică, ci au adus o nouă epocă a Bisericii. Astfel, cei care au evadat și au fugit de ierarhia romană, au format mai târziu o ierarhie protestantă. Aceasta este tot ce au făcut ei: au sărit din lac în puț. Acesta este adevărul.

Izabela a născut o fiică. Să nu credeți că spun aceasta ca să fac pe deșteptul, fiindcă o spun pentru că așa spune Biblia. În Apocalipsa 17.5 scrie că ea „*este mama curvelor.*” Isus a spus aici: „Cum a fost Izabela, așa va fi și fiica.” Vedeți? Ea a născut fiice care au murdărit țara acolo unde nu era încă murdărită. Aceasta a făcut protestantismul cu adevăratul Duh Sfânt al lui Dumnezeu: au făcut o nouă organizație și au murdărit totul. Cu ajutorul Domnului, duminică dimineața vreau să vă arăt că ei au făcut o icoană a fiarei, fiara fiind Roma. Ei i-au făcut o icoană. Ce este aceasta? O organizație. Oh, nădăjduiesc că aceasta va pătrunde în inimile oamenilor!

Voi vă întrebați de ce am luptat toată viața împotriva organizațiilor. Nici eu nu am știut de ce, dar în mine era ceva care striga împotriva lor, și n-am putut să mă împotrivesc acestui strigăt. Întotdeauna m-am întrebat de ce a trebuit să vorbesc atât de mult împotriva femeilor? Vedeți? Nu mă refer la femeile adevărate, ci vorbesc despre celelalte, despre cele cărora le lipsește orice urmă de demnitate și morală.

Când eram copil, vedeam femei care veneau pe stradă, în timp ce bărbații lor erau la lucru, și stăteau pe marginea drumului și pe la colțuri cu niște bărbați beți. Uneori, se îmbătau atât de tare încât nu erau în stare să meargă acasă să pregătească cina pentru bărbații lor. După părerea mea, asemenea femei nu fac două parale. Așa este. Cele ce fac asemenea lucruri, sunt mai josnice decât animalele. Când aveam șaptesprezece sau optsprezece ani, și întâlneam o fată pe aceeași parte a străzii, treceam pe partea cealaltă și spuneam: „Năpârcă ordinară!” Aș fi fost un adevărat urător al femeilor, dar când L-am primit pe Dumnezeu în inima mea, El mi-a arătat că printre ele sunt și giuvaiere; mi-a arătat că El are și doamne adevărate. Vedeți? Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că nu toate se pângăresc în felul acesta.

Când am fost în Africa, în Elveția și la Roma, am fost întrebat foarte des: „Frate

Branham, în America nu sunt femeile decente? Orice cântec care ajunge aici de peste ocean, conține ceva murdar despre femeile voastre.”

„Aceștia sunt americanii,” am răspuns eu, „dar noi avem o Împărăție: Împărăția lui Dumnezeu, iar acolo femeile sunt adevărate doamne.” Da, așa este.

Biblia spune în proroci, cred că în Isaia cinci sau șase, nu sunt sigur: „Ferice de fiica Sionului, pentru că în ziua aceea va scăpa de toate aceste lucruri.” Este scris că fiicele Sionului vor umbla cu ciorapii rulați în jos, vor merge cu pași mărunți și vor face multe alte lucruri de felul acesta, așa cum fac femeile de astăzi. Poartă haine bărbătești, ceea ce este o urâciune înaintea lui Dumnezeu, etc.

Cu câțva timp în urmă, am văzut o societate religioasă care avea în fiecare seară un fel de petrecere, la care femeile mergeau acolo purtând acești... Cum se numesc? Nu pantaloni scurți, ci ceilalți... Da, pantaloni mulați.

Oh, dar voi spuneți: „Păi, este mai decent să poarte acești pantaloni decât să se îmbrace cu o fustă scurtă!”

Dumnezeu a spus: *„Femeia să nu poarte îmbrăcăminte bărbătească și bărbatul să nu se îmbrace cu haine femeiești; căci oricine face lucrurile acestea este o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău.”* (Deuteronom 22.5).

La fel este dacă o femeie se tunde ca un bărbat. Dumnezeu vrea ca femeia să arate, să se poarte și să se îmbrace ca o femeie. El nu vrea ca bărbatul să poarte acești perciuni mari care să le atârne în jos până aici, de parcă au o rață pe cap, ci El vrea ca bărbatul să arate ca un bărbat. Da, domnilor. Ei se îmbracă atât de feminin, încât abia îți mai dai seama care este femeie și care este bărbat. Este jalnic ce avem în timpul acesta: acești tineri nonconformiști. Nu-i de mirare că trăim în timpul sfârșitului. Pentru lumea aceasta nu a mai rămas nimic, decât ca Dumnezeu să-și verse mânia peste ea și s-o ardă. Atât. Un Dumnezeu sfânt și drept nu ar mai putea face altceva.

Ei au respins sângele lui Isus Hristos, s-au îndoctrinat, au intrat într-o organizație. Astfel, un preot bătrân cu o diplomă veche și gulerul întors, vine sus și le spune: „Copiii mei binecuvântați!”, dar aceasta nu valorează mai mult decât dacă v-ar spune-o o curvă.

Fraților, ceea ce ne trebuie nouă în seara aceasta este să ne întoarcem la Biblie și

la Duhul Sfânt, astfel ca puterea învierii lui Isus Hristos să lucreze în biserică prin semne și minuni. Amin. Aceasta este Evanghelia. Da.

Trezirea aceea a făcut câteva lucruri bune, dar nu l-a adus pe Duhul Sfânt. Abia în epoca Laodicea, în epoca ce va semăna cu timpul Rusaliilor, a pătruns El în Biserică.

Totuși, Reforma a adus ceva; trezirea aceasta a făcut ceva, pentru că El a spus: *„Întărește ce ai și care e pe moarte, și continuă să adaugi la aceasta!”* Vedeți? Biblia a devenit accesibilă pentru oamenii de rând. Înainte de aceasta, numai preoțimea avea acces la ea, așa că oamenilor li se servea doar ce spunea papa, care era privit ca un dumnezeu, iar oamenii nici măcar nu aveau voie să citească în Scriptură.

Dar trezirea venită prin Luther a pus Biblia în mâinile oamenilor. Acum aveți Biblia în mâinile voastre! Citiți-o! Credeți-o! Nu o puneți pe un raft zicând: „Noi avem o Biblie!”, fiindcă nu vă ajută la nimic dacă faceți aceasta.

În vremea noastră există prea mulți pentecostali care pun Biblia deoparte și iau ceea ce le spune altcineva despre ea. Frate, citește Cuvântul Bibliei! Nu uitați că Isus a spus: *„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.”* (Ioan 5.39). Aceasta este ceea ce trebuie să faceți: să citiți Cuvântul! El a spus: *„Țineți-vă de Cuvânt! Nu-l lăsați să vă scape!”*

Dumnezeu voia ca cei din Sardes să țină de puțina putere pe care o mai aveau. Al doilea lucru pe care l-a adus la suprafață trezirea lui Luther, a fost învățătura despre neprihănire. Catolicii nu iau în considerare neprihănirea; ei se bazează pe biserica catolică.

Așa cum a spus preotul acela la radio. Ei au trebuit să-l oprească, pentru că a spus că *„Nu există salvare nicăieri, în afară de biserica catolică.”* Salvarea este în Hristos, nu în biserica catolică și nici în cea protestantă.

Salvarea este în Hristos, dar pe catolici nu-i interesează ce spune Biblia, ci doar ceea ce spune biserica lor. Vedeți? Nu poți vorbi cu ei pentru că nu există nici o cale să faci aceasta. Ei îți vor spune imediat ce scrie în catehismul lor, iar dacă vine vorba despre Biblie, o ignoră total și spun: *„Contează numai ce spune biserica.”*

În legătură cu problema aceasta, Domnul Isus a spus: *„Dacă cineva va scoate sau va adăuga ceva la aceasta, îi va scoate Dumnezeu partea lui din cartea vieții.”* (Apocalipsa 22.18-19). Și tot El a spus: *„Cuvântul fiecărui om este minciună, dar al Meu este adevărul.”* Și: *„Cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul Meu nu va trece.”* (Romani 3.4; Matei 24.35). Este adevărat? O, aceasta este, frate!

Eu cred Cuvântul lui Dumnezeu. Așa este. Când am auzit Cuvântul pe care Îl vorbește Dumnezeu, L-am rugat pe Tatăl ceresc să-mi dea Duhul Sfânt ca să confirme Cuvântul vorbit și să-L facă pe Hristos viu în mine. Eu știu că posed Viața veșnică, nu pentru că am meritat-o, ci pentru că El mi-a dat-o prin harul Său. Aceasta este Piatra: *„Pe această piatră voi zidi Biserica Mea.”*

Neprihănirea. Ei nu trebuiau să lase să moară ceea ce le-a fost adus, faptul că aveau din nou Biblia în mâinile lor. Ei au primit învățătura neprihănirii prin credință. Acesta a fost mesajul lui Luther. Oricine știe că aceasta a fost învățătura lui. Puteți vedea cât este de desăvârșit totul? Apoi s-a ridicat Wesley cu „sfințirea,” și mișcarea pentecostală cu botezul Duhului Sfânt. Totul este desăvârșit.

„Tu ai câteva lucruri. Ține-te de ele și nu le lăsa să moară! Dacă nu te ții de ele, voi veni ca un hoț, și veți merge din nou într-o organizație!” Aceasta au și făcut: s-au întors înapoi într-o denominațiune. *„V-ați întors din nou la nicolaism pentru că ați întemeiat o denominațiune! Păstrați ce aveți! Citiți Biblia, țineți sus neprihănirea și mergeți mai departe!”*

Dar o rămășiță mică a ieșit de acolo. O rămășiță mică.

După Luther a venit Zwingli, apoi Calvin și tot așa, până când s-a ridicat Wesley. Acolo a fost o mică rămășiță care a ieșit afară și a învățat sfințirea. Apoi, din mișcarea sfințirii a rămas o rămășiță care a mers mai departe și a primit botezul Duhului Sfânt. Vedeți? Rămășița a fost aceea care a menținut tot timpul firul Vieții.

Dar în al treilea rând, ei au adus multe forme păgâne de învățatură, cum ar fi ideea de denominațiune, botezul fals, etc. Astfel, ei au continuat să facă botezul prin stropire în „Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt”, și au adus cu sine catehismul. Li se potrivește foarte bine ceea ce le-a spus Isus: *„Îți merge numele că trăiești, dar ești mort.”* Așa este.

În al patrulea rând, vreau să spun că prin Reformă au fost îndepărtate multe vechituri șlefuite și au fost eliminate câteva ritualuri și ceremonii, dar au eșuat în a

aduce înapoi învățătura Evangheliei depline cu semnele care o urmează. Biserica luterană nu a avut niciodată așa ceva; și n-au avut-o nici cei din timpul lui Wesley. Acest lucru se va întâmpla numai la sfârșitul epocii Laodicea.

Când vom ajunge la aceasta, vom cerceta Sfânta Scriptură și vă vom arăta exact ceea ce a fost promis. Dar atunci nu a fost restituită încă trezirea Duhului Sfânt.

Este adevărat că ei s-au întors de la idoli, au îndepărtat toți idolii din biserică: pe Maria, Iosif, Petru, Pavel, și pe toți ceilalți. Ei s-au îndepărtat de idoli, dar nu s-au întors la Hristosul cel înviat. Luther i-a întors de la idoli, dar ceea ce a făcut el a fost mai mult o organizație politică sau denominațională, încercând să câștige majoritatea pentru denominațiunea lor.

Această luptă mai există și acum. Astfel, metodiștii doresc ca toți bapțiștii să fie metodiști, iar luteranii vor ca toți metodiștii și bapțiștii să fie luterani. Penticostalii doresc ca toate celelalte culte și organizații să devină penticostali. Vedeți, voi continuați să adăugați noi membri la confesiunea voastră, dar nu acesta este planul lui Dumnezeu. Planul lui Dumnezeu pentru restituire este să aducă înapoi ceea ce a fost la început.

Vedeți? Trebuie reînviat totul! Dacă această carte cade la pământ, iar cineva ia o altă carte și o pune în locul ei, aceasta nu este restituire sau reînviere. Trebuie să puneți înapoi aceeași carte; aceasta este restituirea. Amin.

Astfel, dacă biserica a murit în timpul epocii întunecoase și a devenit păgână, atunci trebuie să aibă loc o restituire, nu o reformă. Aici nu este vorba de reformă, ci de nașterea din nou. Sunt două lucruri diferite. Vedeți? Ei au adus Reforma, s-au îndepărtat de multe lucruri, de idoli, dar nu L-au adus niciodată înapoi pe Duhul Sfânt în biserică. O, slăvit să fie Numele Domnului! Frate și soră, puteți înțelege aceasta? Ei nu L-au adus niciodată înapoi pe Duhul Sfânt, pentru că singurul care aduce cu adevărat Lumina Evangheliei este ultimul înger al Bisericii. Veți vedea aceasta duminică.

Ei au avut tot mai multă Lumină, dar se întorc cu toții înapoi în organizație. Va veni însă unul care se va ridica împotriva acestui lucru și va scoate o rămășiță din aceste denominațiuni. Acest lucru este atât de sigur cum stau eu în această zi la acest amvon. El va merge înapoi, exact la început. Eu voi lua texte din Vechiul și Noul Testament și vă voi dovedi că îngerul Bisericii Laodicea va face aceasta. El va merge direct la original și va reînvia lucrul acesta; iar învierea va avea loc în timpul

acesta.

Luther a scos Biserica afară: pe cei evadați. Primul pas al restituirii a fost făcut: neprihănirea. Cei care au evadat, au scos un picior afară din păgânism. Așa este. Următorul a scos ambele picioare afară. Ați observat în Biblie că scrie despre apa care curge din spatele Templului? Mai întâi a fost până la glezne, apoi până la genunchi, apoi până la brâu, și apoi i-a trecut peste cap. Dar când i-a ajuns până peste cap, el a trebuit să înoate. Vedeți, el trebuia să înoate. (Ezechiel 47.1-5).

Așadar, vom ajunge într-un loc în care ori înotăm, ori ne îneacă. Asta-i tot. Vă veți îneca, veți fi îndepărtați definitiv sau veți fi aduși înapoi. Ori înotați, ori vă scufundați. Aleluia! O, mă bucur atât de mult pentru Duhul Sfânt! Voi nu vă bucurați?

Sunt atât de bucuros că pot spune

că sunt unul dintre ei,

Sunt unul dintre ei (Care „ei”?)

... atât de bucuros

Că pot spune că sunt unul dintre ei, aleluia!

Unul dintre ei, unul dintre ei.

Sunt atât de bucuros că pot spune

că sunt unul dintre ei.

Nu sună bine, aceasta? Ascultați!

Ei erau adunați în camera de sus

Cu toții se rugau în Numele Lui,

Au fost botezați cu Duhul Sfânt

Iar puterea pentru lucrare a venit;

Ceea ce a făcut El pentru ei în acea zi

Va face și pentru voi.

Sunt atât de bucuros că pot spune

că sunt unul dintre ei,

Unul dintre ei, unul dintre ei.

Sunt atât de bucuros că pot spune

Că sunt unul dintre ei, Aleluia!

Unul dintre ei, unul dintre ei.

Sunt atât de bucuros că sunt unul dintre ei.

Merg ei la seminare? Nu. Unii dintre ei nu știu nici să-și scrie numele. Așa este. Petru nu a putut. Biblia spune că el și Ioan au fost oameni simpli și fără școală. Dar ei au trebuit să-i asculte, pentru că au știut că umblaseră cu Isus.

Cu toate că ei nu au fost oameni educați

Sau plini de faimă lumească,

Ei au primit cu toții Rusaliile lor,

Au botezat în Numele lui Isus

Iar acum ei spun, departe și răspicat:

„Puterea Lui este încă aceeași!”

Sunt atât de bucuros că pot spune

că sunt unul dintre ei,

Unul dintre ei, unul dintre ei.

Sunt atât de bucuros că pot spune

că sunt unul dintre ei,

Unul dintre ei, unul dintre ei.

Sunt atât de bucuros că pot spune

că sunt unul dintre ei.

Nu sunteți bucuroși pentru aceasta? Eu sunt atât de bucuros că sunt unul dintre ei. Mai degrabă vreau să fiu unul dintre ei, decât președintele S.U.A. sau împăratul lumii. Dacă Domnul Isus ar veni aici și ar spune: „Te voi aduce înapoi la vârsta de douăzeci de ani și te voi face împărat peste tot pământul; îți voi prelungi viața să trăiești zece mii de ani pe pământ, fără să îmbătrânești nici măcar o zi. Nu vei fi bolnav niciodată și nu vei avea nici măcar o durere de cap.”

Eu l-aș răspunde: „Sunt atât de bucuros că pot spune că sunt unul dintre ei!”

Ce s-ar întâmpla cu mine când vor trece cei zece mii de ani? Dar experiența aceasta este ceva ce rămâne veșnic. Cum este posibil așa ceva? O, prin sânge! Așa este. Totul a venit de departe; totul a venit prin Dumnezeu care a devenit El însuși trup de carne și a locuit printre noi:

Știu că într-o iesle, cu mult timp în urmă

Un Copil S-a născut să-i salveze pe oameni

Din păcatele lor.

Ioan L-a văzut pe mal, pe Mielul lui Dumnezeu

O, Hristos, Cel crucificat la Calvar.

O, eu Îl iubesc pe acest Om /:din Galileea:/

Pentru că El a făcut atât de mult pentru mine.

Mi-a iertat toate păcatele

Și L-a pus pe Duhul Sfânt în mine.

O, eu Îl iubesc pe acest Om /:din Galileea:/

Femeia de la fântână și-a mărturisit păcatele

(El este Același ieri, azi și în veci).

Că a avut cinci bărbați.

Fiecare păcat i-a fost iertat

Și o pace adâncă a venit peste ea.

Ea a strigat: „Veniți să-L vedeți pe acest Bărbat

Din Galileea!”

O, eu Îl iubesc pe acest Om /:din Galileea:/

Pentru că El a făcut atât de multe lucruri

Pentru mine.

M-a iertat de toate păcatele

și L-a pus pe Duhul Sfânt în mine.

O, eu Îl iubesc pe acest Om /:din Galileea:/

Un vameș a mers să se roage în Templu, într-o zi.

El a strigat: „O, Doamne, ai milă de mine!”

I s-au iertat păcatele

Și o pace adâncă a venit peste el.

El a spus: „Veniți să-L vedeți pe acest Om

din Galileea.”

Îmi place aceasta, vouă, nu?

Șchiopul a putut să umble,

Mulți au putut să vorbească

Acea putere a fost vestită cu dragoste peste mare,

Orbii au văzut, iar aceasta a putut să fie

Doar mila Omului din Galileea.

Cântați cu mine:

O, Îl iubesc pe acest Om /:din Galileea:/

Pentru că El a făcut atât de multe pentru mine.

Mi-a iertat păcatul

Și L-a pus pe Duhul Sfânt în locul lui.

O, Îl iubesc pe acest Om din Galileea!

Nu-L iubiți și voi? O, cât de mult iubesc această Evanghelie a Duhului Sfânt! Îl iubesc din toată inima mea. În seara aceasta sunt atât de bucuros pentru că fac parte din cei care au trăit această experiență și că suntem frați și surori. Baptiști, metodiști catolici, prezbiterieni și ce-or mai fi, Dumnezeu ne-a adus de pe cărările vieții aici, în această mare părtășie a Duhului Sfânt. Noi nu aparținem de nici o denominațiune - este treaba lor ce fac ei - dar noi suntem într-o Împărăție divină. Suntem botezați în trupul tainic al lui Isus Hristos, prin Duhul Sfânt. Cine? Metodiști, baptiști, prezbiterieni sau oricine ar fi, lăsați-i să vină!

Isus a spus: „*Totce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine și pecel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară... și Eu îl voi învia în ziua de apoi.*” (Ioan 6.37,44). Oh, noi obișnuim să cântăm un cântec vechi aici la altar. Nu știu dacă-l mai putem cânta, dar era așa: „Loc, loc, da, mai este loc pentru mine la izvor.” Vă plac aceste cântări vechi? Să ne ajute cineva care știe cum să înceapă. Unde este pianistul nostru? Este aici? Fratele Teddy sau altcineva. O, nu-l văd nicăieri!

Loc, loc, da, mai este loc

Mai este loc la fântână pentru tine.

Loc, loc, da, mai este loc,

Mai este loc la fântână pentru tine.

Vă plac aceste cântări vechi? Mie îmi place și aceasta:

Jos la cruce unde a murit Salvatorul meu

Acolo jos am strigat și eu pentru curățirea de păcat.

Oh, acolo a fost aplicat sângele pe inima mea!

Glorie Numelui Său!

Glorie Numelui Său! Numelui Său scump!

O, glorie... (Să închidem ochii și să cântăm).

Acolo a fost aplicat sângele pe inima mea

Glorie Numelui Său!

Sunt salvat de păcat

Isus ascultă atât de dulce.

Acolo la cruce unde m-a luat și pe mine

Glorie Numelui Său!

Glorie Numelui Său! Numelui Său scump!

Pe inima mea a fost aplicat sângele Lui,

Glorie Numelui Său!

În timp ce cântăm următoarele versete, dați mâna cu cei din fața voastră, din spatele vostru, din stânga și din dreapta voastră.

Veniți la această fântână atât de bogată și de dulce

Pleacă-ți sufletul sărman la picioarele Salvatorului.

O, vino azi ca să fii salvat!

Glorie Numelui Său!

Glorie Numelui Său! Acel Nume scump!

Glorie Numelui Său scump!

Acolo a fost aplicat sângele pe inima mea,

Glorie Numelui Său!

O, îmi place aceasta, vouă, nu?

Glorie Numelui Său! Acel Nume scump!

Glorie Numelui Său scump!

Acolo a fost aplicat sângele pe inima mea,

Glorie Numelui Său!

Sunt atât de bucuros pentru aceasta! Voi nu vă bucurați? Sunt atât de bucuros pentru că pot veni la această fântână atât de bogată și dulce, și pot să-mi plec sufletul la picioarele Salvatorului meu.

Îmi amintesc că atunci când aveam optsprezece ani, am fugit de Domnul și m-am dus în Vest. Tatăl meu era jocheu, iar eu am vrut să merg și să călăresc. Inima mea înseta după ceva. Oh!

M-am dus la predicatorul baptist, iar el mi-a spus: „Ridică-te și spune: „Isus este Fiul lui Dumnezeu!”, și te vom primi în comunitatea noastră. Dar lucrul acela nu m-a mulțumit. Oriunde mergeam mi se spunea câte ceva... M-am dus și la fratele Barker, un frate cumsecade de la adventiștii de ziua a șaptea, iar el mi-a spus: „Billy, vino și primește Sabatul Domnului.” (Eu am acum adevăratul Sabat). Dar eu m-am gândit: „O, nici aceasta nu-mi potolește setea!” Înțelegeți?

Am plecat în Vest, iar într-o seară am ajuns departe... Știți cum era acolo. Luai șaua jos de pe cal și o foloseai ca pernă. În noaptea aceea am dormit sub niște pini bătrâni. Eu lucram ca paznic ziua, iar băieții care lucrau noaptea s-au dus și au adus vitele. Acolo era un bătrân din Texas pe care îl chema Slim. El avea o chitară și cânta: „Slavă Numelui Său!” Împreună cu el cânta și un băiat. Au cântat și alte cântece, balade de cow-boy, dar după aceea au cântat: „La cruce unde a murit Hristos.” M-am întors și mi-am tras pătura peste cap. După o vreme am privit spre cer și se părea că stelele atârnau pe vârful pomilor și al munților. Auzeam foșnetul acelor pini bătrâni și parcă Îl puteam auzi pe El cum striga: „Unde ești, Adame?”

Trei săptămâni mai târziu, am mers în oraș și toți băieții s-au îmbătat. Eu nu am băut. A trebuit să-i urc pe toți într-o mașină și să-i duc acasă. Ei au început să tragă cu pistoalele în toate direcțiile și se jucau jocuri periculoase cu pistolul. Erau atât

de beți încât nu puteau merge drept, dar făceau pariuri pe cinci dolari că vor merge drept. Așa făceau totdeauna când primeau leafa. Eu nu stăteam cu ei, ci mă retrăgeam întotdeauna. Aceasta s-a întâmplat acum treizeci și cinci de ani. În vremea aceea Phoenix era o localitate mică. Odată, stăteam cu pălăria aceea mare dată pe spate, și a trecut pe acolo o fată spaniolă. Când a trecut pe lângă mine, a lăsat să-i cadă batista, știți voi cu ce intenție, dar eu nu eram interesat de așa ceva, așa că i-am zis: „Hei, ți-a căzut batista!”

Apoi am auzit un zgomot în stradă și m-am dus acolo. Acolo era un bărbat de la adăposturile pentru capre care era convertit. Avea fața plină de cicatrice, iar lacrimile îi curgeau pe obraji în timp ce cânta cu chitara: „Glorie Numelui Său!”

La un moment dat, el s-a oprit și a zis: „Frate, tu nu știi ce înseamnă aceasta, până nu-L primești pe acest Hristos minunat!”

Glorie Numelui Său!

Mi-am dat jos pălăria și am plecat, dar nu te poți ascunde de El. Poți doar să ieși afară și să-L mărturisești. O, El este minunat! Da, El este minunat.

Sunt salvat de păcat

Isus ascultă atât de dulce

Acolo la cruce unde m-a luat și pe mine.

Glorie Numelui Său!

/:Glorie Numelui Său:/

Acolo la cruce unde m-a luat și pe mine

Glorie Numelui Său!

/:Glorie Numelui Său:/

Acolo a fost aplicat sângele pe inima mea.

Glorie Numelui Său!

O, veniți la această fântână atât de bogată și dulce!

Plecați-vă sufletul sărman la picioarele Salvatorului.

O, veniți azi să fiți salvați!

Glorie Numelui Său!

Să ne plecăm capetele și să ridicăm mâinile:

Glorie Numelui Său! (Glorie, Glorie!).

O, Doamne, Nume scump!

Acolo a fost aplicat sângele pe inima mea,

Glorie Numelui Său!

Să ne ridicăm în picioare. O clipă! (O soră vorbește în limbi, iar un frate aduce tălmăcirea). Da, Doamne.

Dacă este printre noi cineva care nu știe ce este aceasta, atunci să știe că aceasta se numește Rusalii, Duhul Sfânt vorbește.

Domnul Isus a spus: „*Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia. Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: ... vor vorbi în limbi noi; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.*” (Marcu 16). Toate aceste lucruri despre care a vorbit El se vor împlini.

O, sunt atât de bucuros! Vedeți cum a venit Duhul Sfânt și a confirmat acest Cuvânt? Este o Lumină, primiți-o! Nu vă îndoiiți! Primiți-o, și El Se va ocupa mai departe de voi și vă va purta, ca pe niște copii. Nu este aceasta minunata prezență a Duhului Sfânt? El este peste noi.

Îmi amintesc că Biblia spune că odată ei nu știau din ce parte vine vrăjmașul, dar Duhul Sfânt a venit peste o persoană și le-a spus exact unde să meargă. Ei s-au dus acolo, iar Dumnezeu a orbit oștirea cealaltă și a pus-o pe fugă. Așa este.

Da, noi trăim încă în zilele Bibliei. Este adevărat? Desigur. Câtă vreme este Duhul Sfânt aici, noi trăim în zilele Bibliei. Să ne ridicăm și să cântăm:

Luați Numele lui Isus cu... (Amintiți-vă Mesajul)

Copii ai suferinței și ai necazului

Vă va da bucurie și vă va alina.

Luați-L oriunde veți merge

Nume scump, Nume scump,

O cât de dulce!

Nădejdea pământului și bucuria cerului;

Nume scump, acel Nume scump!

O, ce dulce e!

Nume scump, Nume scump,

O cât de dulce!

Nădejdea pământului și bucuria cerului;

Luați Numele lui Isus cu voi,

Ca un scut în fața oricărei capcane,

Când necazurile se adună în jurul vostru,

Rostiți acest Nume sfânt în rugăciune.

(Lăudat să fie Domnul!).

Nume scump, o, ce dulce!...

(Fratele Branham și adunarea continuă să cânte).

- Amin -